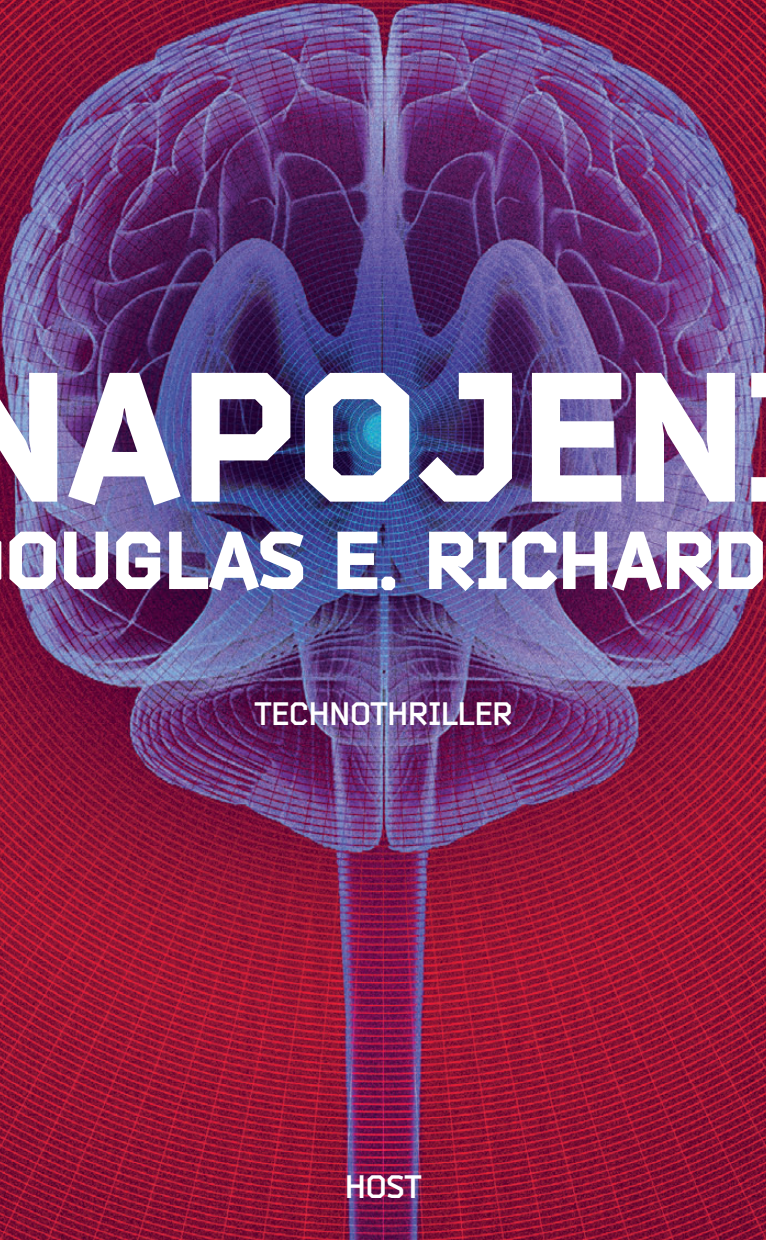

BESTSELLER NEW YORK
TIMES A USA TODAY

NAPOJENÍ

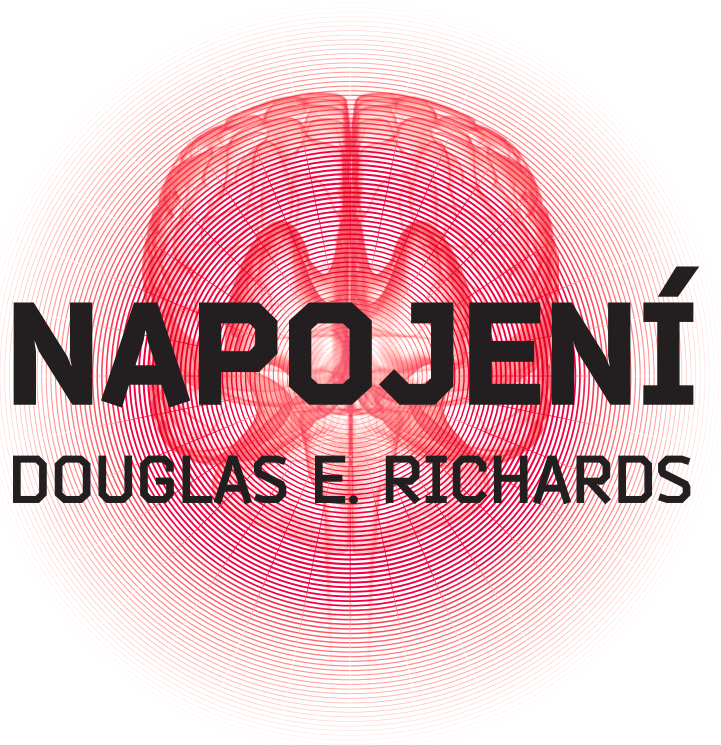
DOUGLAS E. RICHARDS

TECHNOTHRILLER

HOST

A red, stylized brain scan graphic, resembling a PET or SPECT scan, is centered in the background. It features a circular field of concentric red lines that form a brain-like shape, with a darker red area in the center representing the brain's core.

NAPOJENÍ

A red brain scan graphic, possibly an MRI or CT scan, is centered in the background. Overlaid on the brain is a red biohazard symbol. The entire graphic is composed of fine, concentric red lines that create a sense of depth and texture.

NAPOJENÍ

DOUGLAS E. RICHARDS

BRNO 2014

Douglas E. Richards Wired

Copyright © 2010 by Douglas E. Richards

Translation © Radka Knotková, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

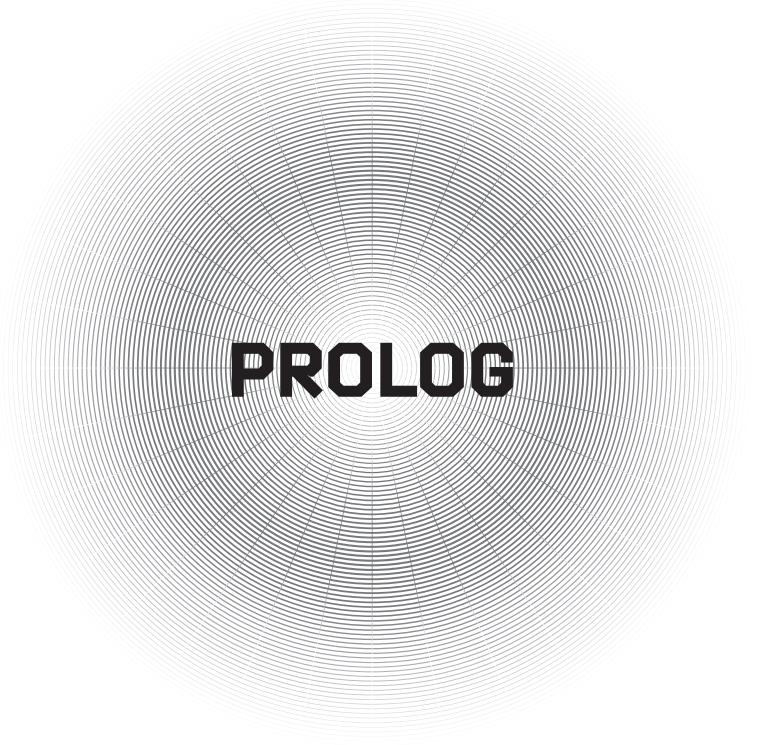
ISBN 978-80-7491-300-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-301-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-303-7 (Formát MobiPocket)

„Co je dobré? Všechno, co v člověku zvyšuje cit k moci, vůli k moci, moc samu. Co je špatné? Všechno, co pochází ze slabosti. Co je štěstí? Cítit, že moc vzrůstá, že překonáváme překážku.“

Friedrich Nietzsche, filozof (1844–1900)

PROLOG

Bill Callan natáhl ruku, v níž držel pistoli Ruger 45 opatřenou tlumičem, a začal se nehlučně plížit k ženě, která si říkala Angela Joyceová. Seděla zády k němu u starého dřevěného stolu a pilně pracovala na drahém laptopu. Callan si znovu pomyslel, že je nepopíratelně hezká. Sám měl ale rád spíš oplzlejší typy a ona mu připadala moc ctnostná — ačkoli jedinou její ctností nejspíš byl právě její vzhled. A kromě toho byla chytrá. Na jeho vkus až příliš chytrá.

Podle řidičského průkazu jí bylo sedmadvacet, vypadala však mnohem mladší, jako by teprve nedávno dokončila vysokou školu. Výjimku tvořily její oči. Vyzařovala z nich vyspělost a protřelost, které dalece přesahovaly její skutečný věk i vzezření a naznačovaly, že tohle zdánlivě změkčilé děvče si prožilo svoje.

Proč si najala dva žoldnéře, aby ji chránili? Žádnou osobní stráž, nýbrž žoldnéře. A jak si je mohla dovolit, když podle všeho neměla žádný viditelný zdroj obživy? Sice jim namluvila, že její bývalý přítel, gangster, na ni nedokáže zapomenout, ale Callan tomu ani na chvíli neuvěřil. A tak si o ní něco zjistil. A kdo by to byl řekl, jeho průzkum přinesl daleko šťavnatější ovoce, než původně očekával.

Dívka byla počítačem naprosto pohlcená a Callanovu příchodu nevěnovala sebemenší pozornost. Odkášlal si a ona se zaskočeně otočila. „Ach,“ řekla s úlevou, když ho poznala. Její klid však neměl dlouhého trvání, protože hned nato si všimla zlověstně namířené zbraně, na níž byl připevněný tlumič. „Co se děje, Bille?“ zeptala se nervózně. Tvářila se netečně, ale Callan neomylně vycítil, že její mozek jede na plné obrátky a pokouší se nenadálé okolnosti vyhodnotit, zvážit vyhlídky.

„Půjdeš se mnou,“ řekl Callan klidně. Zvedl obočí a dodal: „Kiro.“

Nestihla se včas ovládnout a vytřeštila oči. „O co tu, sakra, jde?“ domáhala se vysvětlení. „Proč na mě míříš? A proč jsi mi řekl Kiro?“

„Protože je to tvé skutečné jméno,“ odpověděl nevzrušeně. „Kira Millerová.“

Otráveně zavrtěla hlavou. „Pokud to považuješ za vtipné, Bille, tak já teda rozhodně ne.“

Callan ji ignoroval. „Chytej,“ řekl a hodil jí klíčky od auta. Ladně je zachytila, aniž by z něj byť jen na chvíli spustila oči.

„Dovolil jsem si sundat ti z kroužku pepřák,“ oznámil. „Jdeme. Budeš řídit.“

„Kde je Jason?“ chtěla vědět.

„V garáži,“ odpověděl Callan a potutelně se usmál. „Čeká na nás.“

„Nikam nepůjdu, dokud mi nevysvětlíš, o co tu jde!“ obořila se na něj.

Callan byl přes sto devadesát centimetrů vysoký svalovec s obrovskými silnými prackami. Hbitě překonal vzdálenost, která je oddělovala, a zprudka dívce přitiskl hlavě ke spánku. Volnou rukou ji chytil pod bradou a přitáhl si její tvář ke své.

„Na chytrou holku máš dost dlouhý vedení,“ zasyčel. „Situace se změnila. Už pro tebe nepracuju. Teď rozkazuju já! Uděláš, co ti řeknu, nebo tě přerazím!“ Stiskl jí bradu a část obličeje tak silně, až se kousla do vnitřní strany úst a spustila se jí krev. „Jasně?“ procedil Callan a konečně ji pustil.

Promnula si bradu a upřela na něj pohled tak divoký, že mu jím málem provrtala lebku.

„Přiznej, že se jmenuješ Kira Millerová, nebo ti zlomím levou ruku,“ zavrčel vztekle.

Dál na něj hleděla a zvažovala, nakolik myslí svou hrozbu vážně. „Dobrá,“ řekla nakonec. „Jsem Kira Millerová. A co má

být? Platím vám s Jasonem majlant, abyste mě ochraňovali, a ty jsi teď svou výplatu pořádně ohrozil.“

Callan se rozesmál. „Myslíš?“ podotkl sarkasticky a potřásl hlavou. „Těší mě, že ti na mně tolik záleží, ale já už tvoje prachy nepotřebuju. Vyměnil jsem je za ještě víc prachů.“ Chytil ji pod paží a postrčil směrem ke garáži. „Jdeme,“ vyštěkl. „Podruhé ti to říkat nebudu.“

Poslechla. K východu šla oklikou kolem židle, zvedla z opěradla bundu a přehodila si ji přes ramena. Callan nevěřícně zavrtěl hlavou. Venku bylo téměř patnáct stupňů. V listopadu. Krásně vlahé počasí. Většinu života prožil v Chicagu, přesto věděl, že po pár letech strávených v rajském podnebí San Diega bývají jeho obyvatelé většinou extrémně zimomřiví.

Dorazili ke dveřím do garáže a ona se k němu otočila čelem. Pravou ruku měla zabořenou do kapsy u bundy a vypádala, jako že se ho chce na něco zeptat. Callan instinktivně uhnul dřív, než si uvědomil, proč to vlastně udělal. Její kapsu protrhla kulka malé ráže a zanechala na jeho břicho mělký, deseticentimetrový šrám. Kdyby býval neucukl, zavrtała by se mu přímo do střev.

Plnou vahou svého mohutného těla se na Kiru Millerovou vrhl a přirazil ji na dveře, než stihla znovu vystřelit. Dokud byla bezbranná, vykroutil jí ruku z kapsy a vytrhl jí z dlaně malý glock.

Cítil, jak mu z rány vytéká krev a vsakuje se do natržené košile, věděl ale, že zranění je povrchové a nevyžaduje okamžitou pozornost. Hrubě svou bývalou klientku otočil zády k sobě a prohledal ji, což měl zjevně podniknout hned na začátku. Původně usoudil, že veškeré starosti o svou ochranu přenechala svým dvěma žoldnérům, jasně se však ukázalo, že přijala i vedlejší bezpečnostní opatření. Žádné další zbraně u sebe neměla, s výjimkou pepřového spreje připevněného k lýtku.

Napadlo ho, jestli by ji neměl trochu zmlátit, aby ji za ten útok potrestal, rozhodl se ale mávnout nad tím rukou. Kdyby ji zranil, bylo by mnohem těžší ji zvládnout. Stejně za její pokus o útěk mohla jenom jeho neopatrnost. A navíc se už ujistil, že jí všechna překvapení došla.

Otevřel dveře do garáže, strčil ji dovnitř a stiskl vypínač. Kira málem zakopla o tělo Jasona Bobkoského, který ležel tváří k šedé betonové podlaze. V zádech mu zela díra — někdo na něj z bezprostřední blízkosti vystřelil ze zbraně s tlumičem. Od těla se rozbíhaly pramínky jasně rudé krve připomínající vějíř rozevřených prstů a mizely pod Kiřiným bílým lexusem.

Opovržlivě se na Callana podívala, nic však neříkala. Většina žen by zajechla hrůzou, kdyby zničehonic spatřily zakrvácenou mrtvolu, o téhle to však zřejmě neplatilo. Jeho instinkty se nezmýlily: na téhle chytré, atraktivní holce toho bylo víc, než se na první pohled zdálo.

O několik minut později uháněli po silnici. Kira seděla za volantem a Callan, usazený na sedadle spolujezdce, na ni mířil zbraní. Slunce před pár hodinami zapadlo, ale i navzdory tmě panoval na ulicích čilý ruch. Na poklidné noční obloze svítil měsíc a za čelním sklem se pravidelně vynořovala typická jiohokaliifornská škála tropických květin a palem, živoucí důkaz trvajícího vegetačního období a zdánlivě nekonečného léta.

„Kam jedeme?“ zeptala se Kira po dlouhém mlčení.

„To uvidíš, až tam budeme,“ řekl Callan.

„Jak ses dozvěděl, kdo doopravdy jsem?“

„Připadáš si snad jako moderátorka televizního kvízu?“

„Heleď, dobře jsem ti platila, a ty se mi očividně hodláš odvděčit tím, že mě zradíš. Odpověď mi na otázky je to nejmenší, co pro mě můžeš udělat. Proč by ti to mělo vadit?“

Callan se zamyslel a pokrčil rameny. „Dobrá,“ řekl. „Proč ne. Té tvojí povídačce jsem už od začátku nevěřil. Tvůj řidi-

čák a kreditky jsou bez chybičky, ale já jsem se rozhodl si tě malinko prověřit. Zjistil jsem, že vystupuješ pod nepravým jménem, a zaujalo mě to. Takhle vymakané falešné dokumenty a údaje o minulosti má jen málokdo.“ Odmlčel se. „Měl jsem štěstí a ve vnější kapse tvého kufru jsem našel jmenovku, na které bylo tužkou naškrábané jméno. Kira Millerová.“ Ukázal na následující křižovatku. „Tamhle zahni doleva,“ přikázal.

Kira se zařídila podle jeho příkazu. „A jak ses dostal od jmenovky k tomu, že mě unášíš a vyhrožuješ mi smrtí?“

„Vypstal jsem se na původ té záhadné Kiry Millerové,“ vysvětlil, „a dal jsem jistým lidem vědět, že jsem narazil na informace, které by mě k tobě mohly zavést. Bylo to trochu jako rybaření. Dal jsem na háček návnadu s tvým jménem a čekal jsem, jestli se najde někdo, koho by to zaujalo. V životě mě nenapadlo, že ulovím zkurvenýho Moby Dicka,“ řekl užasle a zakroutil hlavou, jako by svému ohromnému štěstí pořád nemohl uvěřit. „Skoro okamžitě mě kontaktovali lidi od vlády a varovali mě, že jsi na útěku a mimořádně nebezpečná.“ Podíval se na svou zakrvácenou košili a pomyslel si, že měl to varování brát vážněji. „Odmítli mi prozradit cokoli dalšího, nabídli mi ale vysoký honorář, pokud tě najdu a chytím.“ Na tváři se mu objevil široký, spokojený úsměv. „Chvilku jsme vyjednávali, ale nakonec jsme se dohodli na dvou milionech dolarů.“

Kira znechuceně zavrtěla hlavou. „Jsi idiot, Bille. To tě nenapadlo, že lžou a vůbec s vládou nespolupracují?“

Usmál se. „Jasně že napadlo. Ale v podstatě je mi úplně u prdele, co jsou zač a proč po tobě jdou. Hlavně že mi zaplatí.“

„A co když lžou i o těch penězích?“ naléhala Kira.

„Jakmile jsem je přesvědčil, že tě dokážu najít, poslali mi na anonymní účet půl milionu, jako přátelské gesto. Za půl milionu babek si člověk koupí slušnou dávku důvěryhodnosti.“

„Takže ty to děláš pro peníze?“ řekla opovržlivě. „Zradit klienta. Chladnokrevně zabít Jasona. A to všechno, aniž bys měl ponětí, o co se tu jedná a co je v sázce.“

„A cos, sakra, čekala?“ vybuchl. „Ježíšikriste, to je přece přímo definice žoldáka: člověk, co to dělá jen pro peníze.“

„Myslela jsem, že se řídíte nějakým kodexem.“

Callan se zasmál. „Ne, pokud nám někdo nabídne dva miliony.“ Podrážděně zavrtěl hlavou. „A to kázání si nech. Ty taky nejsi žádné nevinátka. Nevinátka nevystupují pod bezchybně zfalšovanou identitou. Nevinní lidi, kteří si připadají ohrožení, si najmou tělesnou stráž. Žoldáka zaměstná jenom ten, kdo má máslo na hlavě.“

„Klidně si to namlouvej, pokud si pak budeš připadat líp,“ poznamenala Kira zahořkle. „Ale pleteš se. Jsi v tom až po uši, Bille. Zahráváš si s ohněm. Ti lidi, co tě kontaktovali, nejsou od vlády. Zbytek peněz v životě neuvidíš. Skutečnost je taková, že ať podnikneš cokoli, jsi už v podstatě mrtvý. Odteď žiješ vypůjčený čas a jsi tak natvrdlý, že ti to nedochází.“

Mluvila s tak mrazivým přesvědčením, že se Callan zarazil. Přesně to ale měla v úmyslu, uvědomil si. Blufuje. Snaží se, aby zapochyboval.

„Bereš mě za nimi?“ zeptala se.

Přikývl. „Správně. Na místo, které jsem si určit,“ dodal.

„Trvali na tom, abys mě doručil živou a zdravou, jinak dohoda padá, víd’? Řekli ti, že pokud to poděláš a já umřu, ani se nenaděješ a budeš se chystat na vlastní pohřeb, že jo, Bille?“

„No a?“ řekl přezíravě a pokoušel se nedat na sobě znát, jak moc ho Kira vyvádí z míry.

„A víš, proč byli tak neústupní?“ naléhala. Střelila po něm znechuceným pohledem, jako by nedokázala uvěřit, že někdo může být takhle pitomý. „Samozřejmě nevíš,“ pokračovala,

aniž by počkala na odpověď. „Nemáš ani páru, do čeho ses zapletl. Pokud chceš mít aspoň nějakou naději, že se dožiješ rána, tak mě pusťš a zmizíš.“

Callan přimhouřil oči. Kira nejspíš blufuje, ale může si dovolit to riskovat? Třeba v tom opravdu je až po uši. Sice se nemohl dočkat, až u sebe bude mít zbytek peněz, šlo ale o hodně, a proto by asi nebylo od věci se jí pořádně vyptat a získat jasnou představu, k čemu se to vlastně připlatl. Předání může vždycky odložit na jindy. Radost z toho mít nebudou, ale krátký odklad je nezabije. Byl si jistý, že přistoupí skoro na cokoli, aby ji dostali.

„Otoč auto,“ řekl konečně. „Vracíme se k tobě domů. Dám ti příležitost vysvětlit mi, o co se tu jedná, když máš takovou chuť si pokecat.“

Nadzvedla obočí. „Copak se děje, Bille?“ dobírala si ho. „Myslela jsem, že je ti úplně u prdele, kdo jsem a proč po mně jdou.“

„Otoč to!“ vyštěkl rozzlobeně.

Několik minut pokračovali v levém pruhu a v autě panovalo napjaté ticho. Na semaforu asi sto metrů před nimi svítila červená a oproti noční obloze zářila jako světlo majáku. Kira zpomalila, stiskla tlačítko po svém boku a odepnula si bezpečnostní pás.

„Zapni se,“ poručil Callan.

„Zhmoždils mi rameno a ten pás to zhoršuje,“ namítla.

„Řekl jsem, aby ses zapnula!“

„Dobrá, dobrá,“ řekla a sáhla po bezpečnostním pásu. Byli jen pár metrů od křižovatky.

Kira se však pásu ani nedotkla.

Místo toho rozrazila dveře dokořán a bez zaváhání z auta vyskočila na travnatý ostrůvek, který silnici lemoval. Zkusila se překulit, tvrdě se však udeřila do pravého ramene, zpola se převálila, zpola uklouzla a vrazila do malé palmy.

Její opovážlivost Callana ohromila. Jistě, mohl ji zastřelit, když z auta vyskočila, ale nemohl riskovat, že ji zabije, s čímž zřejmě počítala. Horečně si odepnul pás a vrhl se na sedadlo řidiče, aby nad neovládaným vozem převzal kontrolu. Se svíravým pocitem v žaludku si uvědomil, že je příliš pozdě. Kiřin neřízený lexus projel na červenou a Callan uslyšel, jak napravo od něj kvílí klakson a piští pneumatiky. Řidič neúprosně se přibližující malé hondy značně snížil rychlost, přesto nevyhnutelně naboural do bočních dveří Kiřina lexusu. Ozvala se bouřlivá, nezaměnitelná exploze zvuku, jaká vzniká pouze při střetu dvou tunových balistických střel vyrobených ze skla a oceli.

Ke srážce došlo, zrovna když se Callan natahoval po řízení. Náraz ho tvrdě přirazil z boku k volantů a roztříštil mu žebro. Airbagy se sice ihned nafoukly, ale on neměl zapnutý pás, a tak nemohly zranění zabránit.

Překonal nesnesitelnou bolest, zaparkoval a vypoťácel se ven. Airbagy automaticky splaskly. Zahlédl Kiru, která mu mizela z očí v oslnivě osvětlené benzince na protějším rohu, a s potěšením si všiml, že ani ona ze svého odvážného kousku nevyšla bez škrábnutí. Na kalhotách jí zela roztřepená díra a na odhaleném stehně měla krev a skvrnu od trávy.

Callan za ní vyrazil, jak nejrychleji mu to bolavý hrudník dovoľoval, a snažil se ignorovat majitele hondy, který zaskočeně volal: „Hej vy, kam jdete?“

Přihnal se k benzince, rozhlédl se do všech stran a zoufale hledal svůj dvoumilionový klíč do důchodu. Proběhl velkou samoobsluhou k ženským toaletám a rozrazil dveře, uvnitř však nikdo nebyl. Vyřítel se ven a těkal očima do všech stran.

A pak ji spatřil.

Ta svině se vrátila k autu.

Chytrá holka. I navzdory obrovské prohlubni ve dveřích na straně spolujezdce byl vůz pravděpodobně stále pojízdný

a Callan nechal klíčky v zapalování. Řidič hondy na Kiru cosi zařval, ale ona si ho nevšímalá, nastartovala a odjela směrem, jímž byl namířen předeek vozu. Na chodník se snesly kousky skla z roztržitého okýnka.

Callan si benzinku zběžně prohlédl. K pumpě zrovna zajižděl mercedes se silným motorem. Výborně. Řídil ho zavalitý muž se zastřiženým plnovousem, a když vystoupil, aby natankoval, Callan se vynořil zpoza kufru a namířil mu zbraň na břicho. „Klíče!“ rozkázal. „Hned!“

Muž byl v šoku, přesto bezmocně zvedl ruku.

Callan klíče popadl a o několik vteřin později už se hnál za Kirou. Měla velký náskok, ale její značně poškozené auto nebylo ani ve tmě těžké rozpoznat a Callanův mercedes disponoval víc než dostatečnou koňskou silou na to, aby ji dohonil.

Vzdálenost mezi nimi se vytrvale zmenšovala. Kira se přihnala k nájezdu na dálnici číslo padesát dva a zamířila na východ. Lexus byl jako raněné zvíře a Callan její rozbité auto dostihl ani ne pět minut poté, co vjelo na dálnici. Jela v levém krajním pruhu. Zařadil se do toho vedlejšího, dojel tak těsně k ní, že v záři palubní desky rozpoznal její temnou siluetu, a pohrozil jí zbraní.

Ignorovala ho.

Callan nevěděl, co dál. Kdyby prostřelil kolo lexusu nebo ji zkusil ze silnice vytlačit, mohla by nad autem ztratit kontrolu a to nešlo. Musel ji doručit živou a zdravou a z jejího odhodlaného výrazu poznal, že si je své výhody plně vědoma a jeho přítomnost ji nijak netrápí.

Od západu se blížili k mostu přes kaňon Tecolade. Znenadání Kira dupla na brzdy, dostala smyk a vřeštící pneumatiky zanechaly na asfaltu cestičku ze spálené gumy. Zpomalila téměř na padesát kilometrů za hodinu, prudce zahnula doleva, sjela z vozovky a najela na dvacet metrů široký pruh trávy, který od sebe odděloval protější tahy dálnice číslo padesát

dva. Auto se natřásalo a jeho tlumiče se s nedlážděným terénem nedovedly vypořádat. Zastavila přibližně deset metrů před betonovým zátarasem, který měl zabránit tomu, aby se vozidla bezděčně zřítila do kaňonu, a nevzrušeně otočku dokončila. Nyní byl předek auta namířený na západ. Přidala rychlost a opatrně se zařadila do protisměru.

Callan dupl na brzdy, aby ji následoval, bylo ale moc pozdě. Načasovala to dokonale. Bezpochyby to měla předem vymyšlené, protože než po několika vteřinách zareagoval, už na most přes kaňon Tecolade vjel od východu. Most mířící západním směrem byl jen dvacet metrů od něj, neodděloval ho ale žádný travnatý ostrůvek, nýbrž pouhý vzduch. Jestliže Callan nechtěl na druhou stranu odletět, neměl jak Kiřin manévr zopakovat.

Uprostřed provozu prudce zastavil a řidiči za ním se mu málem nestihli vyhnout. Kolem Callana uhánělo jedno auto za druhým a řidiči na něj vztekli troubili. Napadlo ho, jestli by neměl zařadit zpátečku a prokličkovat mezi protijedoucími vozy, uvědomil si však, že by to byla sebevražda.

Zuřivě šlápl na plyn, přejel přes dlouhý most a zastavil na krajnici. Vystoupil z mercedesu a rozhlédl se po opačném pruhu. Přesně jak očekával: po Kiřině omláceném lexusu nikde ani vidu.

Oběma rukama rozzuřeně praštil do střechy auta. „Do prdele!“ zaburácel vztekle.

Stál tam a soptil, když vtom daleko před sebou spatřil tři helikoptéry, pročesávající silnými reflektory temnotu. Střed stále širšího světelného kruhu očividně tvořila přesně ta část města, kde mělo dojít ke smluvenému předání. Hledali Kiru Millerovou, tím si byl Callan jistý.

Přestával věřit, že se jim ji podaří dopadnout.

Co je k čertu zač? pomyslel si zničeně. A co provedla, že na sebe strhla takovou pozornost?

PRVNÍ ČÁST

Pronásledování

1

Po deseti měsících

David Desh zastavil u strážního domku, stáhl okýnko svého zeleného terénního chevroletu a podíval se na uniformovaného hlídače, který k němu přistoupil. „David Desh, mám schůzku s plukovníkem Jimem Connelym,“ řekl a podal muži řidičský průkaz.

Hlídač několik zdánlivě nekonečných vteřin upřeně hleděl na psací podložku, průkaz prozkoumal a vrátil ho. „Můžete jet, pane, plukovník vás očekává. Vítejte ve Fort Braggu. Potřebujete nasměrovat?“

Desh se posmutněle usmál a zavrtěl hlavou. „Díky, ale už jsem tu párkrát byl.“ Pomalu projel kolem vrátnice a skoro čekal, že mu ostraha zasalutuje.

Listy stromů, jimiž se prostorná základna v Severní Karolíně přímo hemžila, se v chladném podzimním vzduchu proměnily v učiněnou přehlídku nádherných barev. Desh si pro svůj návrat vybral opravdu malebné období. Fort Bragg byla domovem mnoha vojenských útvarů, mimo jiné Velitelství zvláštních operací pozemního vojska Spojených států. Sídčila zde i jednotka, v níž kdysi sloužil on sám, Delta Force, která měla za úkol provádět protiteroristické operace mimo americké území.

Desh projížděl kolem nespočetného množství povědomých budov a důvěrně známých orientačních bodů, včetně třípatrové lezecké stěny, dvouapůlmetrové slaňovací věže a padesát metrů dlouhého plaveckého bazénu, a usilovně se snažil potlačit nával protichůdných pocitů, které se v něm vzedmuly. Od odchodu z armády zavítal do Fort Braggu poprvé a návrat to byl vskutku sladkobolný.

Dorazil do cíle, zaparkoval a o pár minut později vstoupil do kanceláře, kde za stolem seděl plukovník Jim Connolly v uniformě. Desh mu energicky potřásl rukou, posadil se naproti němu a kufřík položil vedle sebe na podlahu. V téhle kanceláři byl v minulosti už mnohokrát, ale dosud nikdy jako civilista. Na polici byly s dokonalou precizností uspořádány knihy o vojenské historii a strategii. Plukovník byl vynikajícím šermířem a za jeho stolem visela na zdi velká zarámovaná fotografie dvou soupeřících mužů s kordy, kterou soudě dle její ostrosti pořídil profesionální fotograf.

Plukovník měl hranaté rysy, světle hnědé krátce zastřižené vlasy, k nimž ladil pečlivě udržovaný knírek. Měl osmačtyřicet let, a byl tedy o sedmnáct let starší než Desh, ale i navzdory rozdílnému věku z nich obou vyzařovala aura fyzické zdatnosti, způsobilosti a uvolněného sebevědomí typického pro všechny, kdo podstoupili tvrdý výcvik nutný ke vstupu do zvláštních jednotek.

„Díky, že jste přišel, kapitáne,“ řekl Connolly a sraštil obočí. „Odeť bych vám asi měl říkat Davide, víďte?“

Desh vzdychl. „Zklamalo vás to?“

„Co? Že jste ukončil vojenskou službu?“

Desh přikývl.

„Kdo by vám to mohl mít za zlé po tom všem, co se v Íránu stalo?“

Před devíti měsíci byl Desh nalezen vážně zraněný na irácké straně iránsko-irácké hranice. Mise v Íránu se strašlivě zvrtila a on jako jediný z celého týmu přežil. Ztratil v akci tři muže, z nichž každý pro něj byl jako vlastní bratr. Často se k té děsivé operaci v duchu vracel a proklínal se za to, že nebyl chytřejší, rychlejší nebo opatrnější. Obviňoval se ze smrti svých mužů a užíral se vinou, protože na rozdíl od nich přežil. Jeho armádou placený psychiatr neustále opakoval, že

jde o zcela přirozenou reakci, ale tohle vědomí Deshe nijak zvlášť neuklidňovalo.

„Nejsem si jistý, že jste na mou otázku odpověděl,“ naléhal Desh.

„Dobrá tedy,“ řekl Connelly. „Jako plukovník zvláštních jednotek jsem zklamaný. Takových jako vy je málo, Davide. Jste bystrý, rázný a novátorský. Vůbec se mi nelíbí, že jsem přišel o člověka vašich kvalit.“ Otevřel ústa, aby pokračoval, ale na poslední chvíli si to zjevně rozmyslel.

„Jen do toho,“ pobídl ho Desh.

Connelly na návštěvníka nějakou dobu hleděl a pak vzdychl. „Ale jako váš přítel si na druhou stranu myslím,“ dodal, „že jste udělal správnou věc, ačkoli mě samozřejmě mrzí, že vás k tomu rozhodnutí přiměla taková tragédie. Ze srdce vám to přeju.“ Odmlčel se. „I když jste opravdu vynikající,“ spustil opět a očividně svá slova volil s nesmírnou opatrností, „podle mě jste do armády nepatřil. Ne kvůli tomu, že vám schází úcta k autoritám a nepotrpíte si na pitomce, ale proto, že o všem moc přemýšlíte. A kromě toho jste si nikdy nezvykl, že v našem povolání je čas od času nutné připravovat druhé lidi o život. Coby válečníkovi se vám nikdo nevyrovná, ale to nic nemění na skutečnosti, že máte duši vědce.“ Connelly potřásl hlavou. „Armáda vám brala přirozený optimismus a smysl pro humor, a to dávno před Íránem.“

Desh přimhouřil oči a zamyslel se nad tím. Odjakživa uměl všechno obrátit v žert, ale čím víc o tom uvažoval, tím silněji si uvědomoval, že Connelly má naprostou pravdu; klíčová stránka jeho osobnosti se v průběhu let začala postupně hroutit.

Po odchodu ze služby nastoupil jako zaměstnanec do Osobní ochrany Fleming, druhého největšího washingtonského podniku specializujícího se na poskytování tělesné stráže. Co do velikosti ho překonávala pouze americká tajná služba.

Ale ačkoli obchody kvetly a výplata byla dobrá, Desh v hloubi duše věděl, že ho tenhle druh práce přestal oslovovat. Dřív nebo později se bude muset rozhodnout, co si počne, a třebaže netušil, kam ho cesta zavede, byl si zcela jistý, že tam v žádném případě nebudou zbraně, adrenalin nebo životu nebezpečné výzvy.

Connelly se ve svém zhodnocení v podstatě nemýlil. Když je člověk v něčem dobrý, ještě to nutně nemusí automaticky odpovídat jeho osobnosti a duševnímu nastavení.

„Děkuju, plukovníku,“ řekl Desh srdečně. „Vážím si vaší upřímnosti.“ Pár vteřin počkal, a pak aby naznačil, že si už nepřeje být tématem konverzace, prohodil: „A jak se daří vám?“

Connelly pokrčil rameny. „Od doby, co jste odešel, se toho moc nezměnilo. Válku s terorismem zatím stokrát denně vyhráváme.“ Zamračil se a pokračoval. „Průšvih ale spočívá v tom, že my musíme vyhrát každé kolo, kdežto jim stačí zvítězit jednou jedinkrát. Jinak řečeno, nemůžu si dovolit žádnou chybu.“ Zavládlo dlouhé ticho. „Nepozval jsem vás sem ale proto, abych vás zatěžoval svými problémy,“ uzavřel.

Desh povytáhl obočí. „Jen jedním?“

Connelly se zasmál. „Tak nějak,“ řekl.

Na několik vteřin se v místnosti rozhostilo rozpačité ticho. Nakonec plukovník sklopil oči a lítostivě vzdychl. „Těší mě, že vás zase vidím, Davide,“ spustil, „přesto bych byl radši, kdybychom se sešli za docela jiných okolností. Dobře ale víte, že bych vás sem netahal, kdyby to nebylo nanejvýš důležité.“

„Je mi to jasné, plukovníku,“ řekl Desh a přinutil se k úsměvu. „Právě to mi dělá starosti.“

Connelly vysunul zásuvku, vzal z ní hnědý pořadač a postrčil ho přes desku stolu k Deshovi, který spis svědomitě zvedl. Na plukovníkovu žádost vytáhl samostatnou složku

obsahující sadu portrétních fotografií a pozorně si prohlédl hned tu první. Byla na ní žena, která vypadala přibližně na pětadvacet, na sobě měla obnošené džíny a nenápadný svetř s výstřihem do věčka. Hezká. Vzhledově přesně podle Deshova vkusu. S mladistvým obličejem. Holka od vedle. Tázavě na Connelyho pohlédl.

„Kira Millerová,“ prohlásil plukovník. „Věk osmadvacet, výška metr sedmdesát čtyři, váha padesát pět kilo.“

Desh se na fotku znovu zadíval. Dívčiny modré oči se takřka dováděivě leskly a na rtech jí pohrával sebejistý, uvolněný úsměv, který prozrazoval věcnou, přátelskou povahu. Desh ovšem věděl, že posuzovat něčí charakter na základě jediné fotografie není zrovna moudré.

„Narodila se v Cincinnati v Ohio, chodila na střední školu Middlebrook,“ odříkával Connely mechanicky. „Její rodiče jsou po smrti. Měla jednoho staršího bratra, Alana, který taky zemřel. Střední ukončila v šestnácti jako nejlepší studentka z ročníku. V devatenácti s vyznamenáním absolvovala Chicagskou univerzitu, dostala bakalářský titul v oboru molekulární biologie. V třidvaceti získala na Stanfordu doktorát z molekulární neurobiologie.“

„Kdy studenti obvykle dokončují doktorát?“

„V sedmadvaceti nebo osmadvaceti,“ odvětil Connely.

Desh pokýval hlavou. „Hezká a nadaná podivínka. Přesně můj typ.“

„Zapomněl jsem se zmínit, že na střední bývala hvězdou atletického družstva.“

„Takže podivínka zas tak úplně ne,“ připustil Desh. Vrátil se zpátky k fotografii a zadoufal, že až Connely skončí, vyklube se z Kiry Millerové dáma v nesnázích, a ne zločinec.

Desh měřil skoro metr osmdesát, měl zelené oči a krátké hnědé vlasy. Nikdy sám sebe nepovažoval za bůhvíjakého krasavce, ale upřímný, přátelský výraz jeho tváře na ženy

beztoho působil mnohem víc než jeho vzhled. Přestože často přitahoval ty nejkrásnější ženy, spíš než na zevnějšku mu u partnerek záleželo na inteligenci, sebevědomí a smyslu pro humor. Ve společnosti hloupé nebo neprakticky založené ženy nedokázal vydržet a bylo mu dočista jedno, jak hezky nebo nehezky vypadá. Přemýšlel, jaká asi je Kira Millerová.

Část jeho já si uvědomovala, jak hrozně hloupé je projevo-
vat takhle primitivní, přízemní zájem o dívku, kterou zná jen
z fotografií a životopisných údajů. Třeba to ale byla známka
navracejícího se zdraví. Od toho neštěstí v Íránu si Desh při-
padal strašlivě otupělý a ani náhodou neměl chuť navazovat
jakékoliv vztahy. Avšak na druhou stranu se na věci možná
vůbec nic nezměnilo. Třeba si dovolil pocítit k té ženě jiskru
zájmu výhradně proto, že pro něj představovala jen pár údajů
na papíře, osobu, s níž je bezpochyby spojena nějaká neob-
vyklá přítěž, a že nejde o relativně bezpečnou holku z masa
a krve, jejíž fotka by se do přísně tajné vojenské složky roz-
hodně nedostala.

Přesto Desh zadoufal, že tahle nově nalezená jiskra, jak-
koliv nevýrazná a pošetilá, zase okamžitě nezhasne. Bylo na-
čase dozvědět se pravdu. „Zní to příliš dobře, než aby to byla
pravda,“ poznamenal kousavě.

Connelly se vážně pousmál. „No, sám víte, co se říká o vě-
cech, které znějí příliš dobře, než aby to byla pravda.“

Desh se zamračil. „Že to většinou pravda není,“ uzavřel.
Connelly přikývl.

Desh zjistil, co potřeboval vědět. Škoda, pomyslel si.

Takže dáma v nesnázích to přece jenom nebude.